En röd ros varje dag · åt

Jascha Golowanjuk

DRÖM-HAND-LAREN

16:50, inb. 21:50

Dagens berömt:

"Det är få författare som har hans glänsande förmåga att måla fram en färgrik och spännande miljö . . . en fängslande bok.

som bjuder på ett

fantastiskt och intressant skådespel."

Sydsv. Dagbl.

Wahlström & Widstrand

Birgit Tengroths debut

— en litterär sensation

IÖRST

Ett kvinnoöde

6:75

Man får leta länge i modern svensk litteratur för att möta en motsvarande hänsynslöshet i skildringen av samlivet mellan man och kvinna.

Torsten Jonsson

skriver i Dagens Nyheter:

"Utan minsta tvekan en personlig och begåvad debut av en riktig författare . . .

. . . riktigt på samma sätt som här har frånhetens

frasfria visa aldrig sjungits av en svensk författarinna."

Första upplagan slut på förlaget

Ny upplaga i press

Wahlström & Widstrand

DAGENS NYHETER den effektiva annonstidningen

PRESSGRANNAR

De senaste Gallupsiffrorna visar inga sensationella förskjutningar, men de har ätt värde, bland annat därför att de visar att de märkliga siffror som publicerades i juni icke berodde på någon tillfälligthet eller felmätning, erinrar Exkluna-Kririren (fp). Det blir en hård och jämn strid i slutspurten, där de sma tvehågsna och likgiltiga kommer att fälla utslaget:

Enligt undersökningen ha 20 procent av väljarna ännu inte bestämt sig för att rösta, medan mer än tio procent ännu inte valt parti. Erfarenheten visar att en mycket stor del av dessa hatsgrever brukar gå till folkpartiet.

Högern har återhämtat sig ganska markant efter lågläget i juni, vilket i allt väsentligt synes ha skett på bekostnad av bondeförbundet, vars aktier stå lägre än på mycket länge. Även folkpartiet har gått något tillbaka under sommarens döda månader, men skillnaden, sju tiondel procent, ligger väl inom felmarginalen. Socialdemokraterna ha förbättrat sin katastrofsiffra junisiffra med en halv procent — vilket motsvarar cirka 15.000 röster för hela landet och totalt större miljoner — och även kommunisterna ha hämtat sig en aning efter vårens förkrossande bakslag.

Morgon-Tidningen (s) är emellertid belåten med resultatet och diskuterar det som om det måste verka förkrossande på regeringens motståndare:

För ett litet parti som folkpartiet är en stegring i väljarkåren från 12,9 procent 1944 till 21 procent i augusti 1948 utan trivsel uppmuntrande, och det finns ingen anledning på socialdemokratiskt håll att nonchalera den. Folkpartiet är bjälteförsvarens stora parti, och högern blir alltmer överflödig, vilket också framgår av att de stora kapitalintressenta numer satsar i första rummet på hr Ohlin. Men det intressantaste draget i gallupresultatet är likväl icke denna folkpartiets uppsvarsch. Det är i stället den stora stabiliteten hos socialdemokratin.

Uttryckt i att partiet enligt siffrornas vittnesbörd har goda utsikter att, även med kommunisternas stöd, förlora majoriteten i andra kammaren! Detta kallas "en kruning på ytan". Till dem som med något större skäl har mottagit opinionsmätningens resultat med tillfredsställelse hör högern, tidigare deprimerad av ett flertal nedslående rapporter. Nu är Sydsvenska Dagbladet (fh) angeläget att framhäva följande:

I jämförelse med såväl 1944 som 1946 års val ha de borgerliga partierna tillsammans förbättrat sin position högst avsevärt i relation till de socialistiska partierna. Socialdemokraterna äro vid denna jämförelse liksom kommunisterna på markant tillbakagång. Om nedan socialdemokraterna vid såväl 1944 års riksdagsmannaval som vid de kommunala valen två år senare hade något fler röster än de borgerliga partierna, ha de senare enligt augustiundersökningen ett klart försprång framför socialdemokraterna.

Om man räknar de röstandens antal så lågt som till 3 miljoner, skulle skillnaden mellan de borgerligas och socialdemokraternas röster vara nära 200.000 till de förras favör. Lägger man ihop socialdemokraternas och kommunisternas röster, blir det en ytterst obetydlig majoritet för de socialistiska partierna.

Undersökningen bekräftar hur ytterligt demagogiskt det socialdemokratiska påståendet är att valet "står mellan de rika och fattiga". Eller räknar socialdemokraterna — bland vilka för övrigt finnes ett icke ringa antal medborgare med höga inkomster — halva nationen till de rika?

Undersökningen tyder på att omkring 300.000 arbetare skulle rösta med de borgerliga. Detta är ingen ny företeelse. Men siffrorna stryker lek kan ej tolkas mer än på ett sätt: att missnöjet med regeringens politik är starkt inom alla samhällsklasser och även bland arbetarna.

Det är med största sannolikhet ännu större än vad som framgår av undersökningen. Man kan nämligen med tanke på den svenska väljarkårens trögthet förutsätta att många arbetare som är kritiskt inställda till regeringens politik likväl rösta med socialdemokraterna. Den mörka punkten i denna valanalys är att kommunisterna alltjämt har ett ganska starkt inflytande bland arbetarna.

Visserligen är den kommunistiska tillbakagången i jämförelse med 1944 och än mer med 1946 års val icke obetydlig. Den är dock knappast så stor — även om den kan taxeras till en förlust på över 20 procent — som man kunnat tänka med och som deras demagogiska och landsskadliga politik borde givit anledning till. Gallupundersökningen bekräftar ingalunda de förutsägelser, som gjorts om socialdemokratiskt håll beträffande kommunisternas minskade inflytande. Den kommunistiska stormen mot socialdemokrater bedrivit, har uppenbarligen varit till stöd för hr Linderoths parti.

Det framgår vidare av valanalysen, att — om man utgår från en tidigare gallupundersökning i juni i år, har högern i motsats till de två andra borgerliga partierna förbättrat sin position. Partiet torde ha återvunnit omkring 40.000 röster. Ingenting talar heller för att högerns ställning skulle vara svagare än vid 1940 års val.

Det blir en hård kamp om folkmajoriteten. Socialdemokraterna har, yttrar Borås Tidning (fh), förbättrat sitt läge med 0,5 procent och kommunisterna med 0,6, om man räknar med decimalerna och icke med de avrundade siffrorna:

Att kommunisterna stärkt sina siffror i analysen är storfartitet med hänsyn till vad som inträffat. . . . Att det i valet blir en nedgång för de socialistiska partierna, får man tyga för givet, men det är sannolikt, att förskjutningarna till borgerlighetens förmån inte blir så stora, som man på vissa håll tror. Det finns dock ännu möjligheter att påverka slutresultatet genom ett rejält upplysningsarbete från de borgerligas sida.

Det gäller inte minst i förhållande till kommunisterna, som gynnas av att den socialdemokratiska agitationen så gott som genomgående präglas av missvisande uppfattningen att det viktigaste avgörandet gäller huvudstriden, alltså strid mellan olika demokratiska partier inbördes.

Statssekreteraren Richard Sterner har lamenterat över bristen på politisk upplysning. Det sätt på vilket författaren närmat sig sitt ämne bär vittnesbörd om en så skrämmande uppfattning av oppositionens uppgift i ett demokratiskt samhälle att man frågar sig om era ett så kvalificerat politiskt upplysthetsförfarande som en liberalekonomi är nog för att skapa den "positiva demokratiska kraft" som enligt författaren skall bli frukten av en ökad politisk bildning. Tidningen Upsala (fh) gör detta från Inpasset.

Enligt statssekreteraren är det ingalunda indolens eller bristande samhällsunderstöning i skolorna som här skulden till vårt folks låga politiska kunskapsnivå, utan det faktum, att oppositionspressen kritiserar den socialdemokratiska regeringen, t. ex. genom att tala om att ransoneringarna äro avskaffade i andra länder. Att den borgerliga pressen underlätat att i hänfors ordalag prisa den socialistiska ondningen, att man försöker överbyta medborgarna om att regeringen framlägger "skadliga" propositioner skapar, säger författaren, en grundmurad och "ur demokratisk synpunkt livsfarlig uppfattning", att all diskussion om samhällsfrågor bara är kåbbel och att all politik med nödvändighet måste vara ledsam, farlig och smutsig. "Så förintas hos många den positiva utvecklings- och skaparvilja, som vi alla dock behöver för att kunna medverka till att föra vårt samhälle framåt." Till och med in i arbetarledet tränger denna ruskiga dimbildning därigenom, att "även inom arbetarklassen de flesta läser nästan enbart borgerliga tidningar". Man kan ju nämligen inte få någon fastare politisk kunskap, "om man uteslutande läser sådant man inte vill lita på".

Hela detta resonemang är ett beklämmande exempel på bristande förankring i det demokratiska spelets traditioner, en brist som man gång på gång möter hos socialdemokratins nya teoretiker:

Opposition och planhushållning äro två och varben, och inom ett planhushållet samhälle måste all opposition mer eller mindre ha karaktären av "sabotage". För människor som länker i dessa kategorier är det självklart omöjligt att tro att opposition kan ha en positiv uppgift.

Jo då, hr Sterner, här kräves riklig politisk upplysning, och på den punkten ligger väldiga arbetsuppgifter framför oss, uppgifter, som alla goda krafter bör kunna samlas kring. Men vi är inte fullt så övertygade, att det skulle få den politiska resultatet som hr Sterner hoppas på. Snarare tror vi att det definitivt skulle bryta det klassinkande, som de socialistiska partierna med cynisk utnyttjande av ekonomiskheten profiterar av.

Nyrutsta gossar av Sterners typ har svårare än andra att förstå detta. Deras teoretiserande gör dem endast mera amatörspråga, mera beskäftiga i klassbolitiserandets tjänst.

En världssensation

nu på svenska

Den amerikanska litteraturens mest sensationella debut på många år.

En roman fullt i klass med Dreisers "En amerikansk tragedi" och Steinbecks "Vredens druvor".

Willard Motley

NICK

18:50, inb. 24:50

Kritiken ger högsta beröm:

"En bok som skakar Ert hjärta, Edra sinnen och känslor, tills Ni läst sista raden av dess 240 000 gripande ord."

Wahlström & Widstrand

USA före inbördeskriget

PROFESSOR ALLAN NEVINS nyligen utkomna stora arbete om USA mellan det mexikanska kriget och Buchanans presidentur (*Ordeal of the Union*. II. 1847—1852. II. 1852—1857. Charles Scribner's Sons, $ 10) har redan av andra framstående amerikanska historiker betecknats som ett klassiskt arbete. Det är i själva verket typiskt för den amerikanska historieskrivning då den är som bäst. Ett ofantligt material har genomgåtts av Nevins och dess medhjälpare; särskilt fäster man sig vid det systematiska utnyttjandet av pressen och brevskrifttidningarna. Något jämförligt arbete i svensk 1800-talshistoria finns inte, och i den europeiska litteraturen över huvud finns endast några få motsvarigheter. Skildringen står litterärt högt utan att det pittoreska någonsin får undanträngt det representativa och väsentliga. Ehuru huvudvikten läggas vid den politiska utvecklingen, lyckas författaren på 1.100 sidor ge en allsidig bild av amerikanskt kultur under ett förlopp. Framställningen får liv och aktualitet genom de många paralleller mellan då och nu som utan onödiga fingervisningar från författarens sida inställer sig för läsaren. Ett annat av den amerikanska historieskrivningens mästerverk från senare år, den unge Schlesingers arbete om den Jacksonska demokratin ("The Age of Jackson"), var påtagligt inspirerat av Franklin Roosevelts radikala politik; hos Nevins spårar man den oro och den spänning som skapats av den inre och yttre problematiken efter andra världskriget.

Nevins driver inte någon speciell tes, han strävar att under omsorgsfull avvägning av skilda synpunkter förklara USA:s väg från den första stora ytterligare framgången genom erövringarna från Mexiko fram till inbördeskriget. Detta innebär att han måste gå in på en rad problem som sysselsatt generationer av amerikanska historiker och som behandlats från en rad olika perspektiv. För ett par årtionden sedan var den dominerande teorin ungefär denna: en stark intressemotsättning framträdde efter hand mellan Nordens industriintressen och Södems på slaveri byggda agrara samhälle; inbördeskriget var följden av en hos många medveten strävan att göra den industriella kapitalismen till USA:s livsform; det åsyftade resultatet uppnåddes genom kriget, och detta var sålunda förutsättningen för det moderna Amerika, med dess snabbt ökade välstånd, väldiga kapitalanhopning, förbindelser mellan affärer och politik och svåra ekonomiska kriser. I mycket stor utsträckning är Nevins undersökning en kritik av denna tes — eller riktigare, hans resultat leder till tesens underkännande.

Sålunda understryker Nevins att företagarna och affärsmännen i Norden var mera rädda än andra folkgrupper för att genom agitation mot slaveriet stöta sina kunder och klienter i sydstaterna. Att industrin blev allt starkare i den ena regionen, medan de stora bomullsplantagerna fick ökad vikt i det andra huvudområdets hushållning behövde inte innebära en skärpt motsättning, utan tvärtom. Norden och Södern komplementerade varandra. Framför allt betonas det väldiga uppsvinget i nordstaterna under årtiondet före inbördeskriget: industrin gick framåt med jättesteg, lika många bolag bildades som under det föregående halvseklet, immigrationen tog alltmera väldiga proportioner. Uppfattningen att inbördeskriget frigjorde tendenser i USA som tidigare varit bundna är därför inte hållbar. "Vi kan alltså dra slutsatsen att ett Amerika som fortsatt att leva i fred industriellt skulle ha växt lika snabbt som det verkliga Amerika gjorde." Om denna ståndpunkt är riktig, faller hela den konstruktion rörande inbördeskrigets betydelse som systematiserats av Charles Beard och enligt vilken detta krig i USA i viktiga hänseenden svarade mot vad 1789 års revolution enligt en äldre historieskrivning betydde för franskt och över huvud västeuropeisk utveckling. Kriget orsakades "i första hand av sociala, moraliska och politiska, icke ekonomiska krafter", skriver Nevins. Denna sats är visserligen, såsom alla liknande generaliseringar, suddig — själva uppdelningen i olika "krafter" är orimlig —, men den är ställvisa väsentlig som den reagerar mot den ensidiga, i grunden metafysiska förställningen om ekonomins primat.

Hur kom då inbördeskriget — det största kriget i världen till stånd? Nevins stora förtjänst när han söker ge ett svar på den frågan är viljan och förmågan att skildra alla de faktorer — en del betingade av stora sammanhang, en del personliga och "tillfälliga" — som under 1850-talet bidrog att göra en vapnad konflikt oundviklig. En synpunkt bör särskilt understrykas. Den ömsesidiga misstämningen mellan hela alltmera bestämmande för livssynen inom de båda områden som smart skulle drabba samman. Typisk är tvisten kring unionslagstiftningen och återförande till ägarna av förrymda slavar. I Norden väckte varje aktion på grundval av denna lag våldsam förbittring, och de förföljda rymmarnas lidanden ansågs vara kännetecknande för slaveriet över huvud; i Södern utgick man från att rymningarna var av oerhörd ekonomisk betydelse och att de till stor del framkallades av uppmuntran norrifrån. I realiteten var det här fråga om ett fåtal fall, och unionslagstiftningen i detta avseende var sannolikt värdelös, men på båda hållen utnyttjades saken till framkallande av en hysterisk oro och ovilja.

Hur kom då Södern, där blott en liten del av befolkningen ägde slavar, att svetsas samman kring försvaret av "de inhemska institutionerna"? Det är ett utomordentligt intressant kapitel i opinionsbildningens historia, ännu icke på långt när färdigskrivet; endast från en del stater föreligger sådana detaljundersökningar som kan tjäna som bas för en översikt i stor stil. Nevins framhäver med större skärpa än andra författare en närliggande och viktig synpunkt. Inom stora grupper var slaveriet impopulärt samtidigt som genomförd likställighet de båda raserna emellan betraktades som orimlig. Man godtog trots sin motvilja slaveriet, därför att någon annan reglering av rasfrågan inte synles tänkbar; Södern höll, såsom Thomas Jefferson uttryckte det, vargen i öronen och kunde inte släppa den. På visst sätt har denna uppfattning blivit bestyrkt av den senare utvecklingen. Slaveriets avskaffande betydde visserligen en stor materiell och moralisk vinning, men rasmotsättningen har förblivit det most hämmande och förderfvliga inslaget i Söderns och därmed i Amerikas historia.

De rent ekonomiska perspektiven förbises inte i Nevins arbete. Han klarlägger i detalj att den samverkan mellan Norden och Västern som var förutsättning för inbördeskrigot och Söderns besegrande betingades av att de stora vattendragen, främst Mississippi, som trafikmedel ersattes av järnvägarna — till största förmågorna före krigsutbrottet hörde också om Pacifikjärnvägen skulle gå i norr eller i söder. Däremot förkastar Nevins för den behandlade perioden Frederick Turners berömda teori om Västern som säkerhetsventil. Enligt denna skulle det sociala missnöjet i öststaterna ha dämpats genom att de fattiga ägde möjlighet att skaffa sig billiga jordbruk i väster. Nevins finner inga bärande skäl för denna konstruktion; fabriksarbetarna i New York och Massachusetts stred för ekonomiska och sociala förbättringar i sina hemstater och såg inte en tillflykt i mellanvästerns slätter.

Vid läsningen av Nevins arbete gör man ständigt jämförelser med Amerika av i dag. Vad han skriver om resande främlingars intryck, om brottsligheten, intrigerna och humbugen, om idealiteten, framåtandan och förhoppningarna kunde i många stycken gälla samtiden. I åren skalla framträdde USA redan vid denna tid som demokratins och frihetens representant i världen. 1848 års revolution mottogs med glädje, flyktingarna från de besegrade revolutionerna i Europa hyllades, statsledningen tillbakavisade alla försök att begränsa den amerikanska debatten av hänsyn till främmande makter och uttalade öppet sitt förakt för de reaktionära regimerna i väster. Då Österrike protesterade med anledning av planer på erkännande av Ungerns revolutionära regering svarade utrikesminister Daniel Webster med en not vars bombastiska fraser genljöd över unionen: USA hade rätt och makt att erkänna genom upprror tillkomna regeringar, skrev Webster; dess mål antyddes vara att sprida friheten över hela världen. "Denna republik råder över ett av världens rikaste och mest frukbara områden, ett område av sådan storlek att huset Habsburgs besittningar vid en jämförelse ter sig som blott en fläck på jordens yta."

Om Webster i denna situation företrädde den obesvärade självhävdelsen, gav Lincoln vid samma tid uttryck åt den självkännsakan som icke heller saknats i amerikansk debatt. Hans förfäder och döttrar under debatten år 1850 är, om blott ordet slaveri utbytes mot rasdiskriminering, fortfarande representativt för det liberala Amerika. "Jag avskyr slaveriet på grund av själva dess fruktansvärda orättvisa. Jag avskyr det därför att det bevrar vårt demokratiska exempel dess rättmätiga inflytande i världen, gör det omöjligt för fienderna till våra fria institutioner att med skenbar rätt anmåda oss som hycklare, och framför allt därför att det tvingar så många goda människor bland oss själva att förneka den grundläggande principer, att kritisera självständighetsförklaringen och att beteckna det egna intresset som det enda hållbara motivet för handling."

Herbert Tingsten

Präktiga stövlar

ETT kliv tillbaka till artonhundratalet in i de norrländska storskogarna — och så i väg över stock och sten, för här är onda ting i görningen! Lyckligtvis hejdar sig *Per Nilsson-Tanner* någon gång emellanåt i sin bygderoman *Du tryggade mitt namn* (Medéa, 12 kr) för att andas in doften av fisk och nytjämmat hö, lyssna på orrspel och uppräkna en utterunga i vattenbrynet. Men sen ger han sig utan några bävningar in i fällstängsdagen före tillrädeslen. Vad som bekymrade honom då var några utlåsanden av *Albin Widén* i en intervju i Dagens Nyheter den 8 augusti. Widén förklarade där att de dagböcker av Andrew Peterson som Moberg redogjort för i ett par tidningsartiklar redan var ingrälicka av Widén, att han både skrivit en trygsats om dem 1945 i den årsbok för Svenskamerikanska institutet i Minnesota, som han redigerade, och att dagbokerna också hade visats utställda i St. Paul. Moberg vill nu ha framfört att han inte avsåg att ta någon upplåtelsekrift från Widén; dagbokerna har emellertid inte fått den offentlighet som de förtjänar. Naboh Hedin på Svenskamerikanska nyhetsbyrån hade aldrig hört talas om dem innan Moberg skrev, och det han inte har reda på om Svenskamerikas vet väl inte heller många andra. skriver Moberg, som tycker att Widén kunde ha gjort mer för att få dem uppmärksammade åtminstone hemma i Sverige. "Egentligen skulle jag ha sagt när jag skrev artiklarna att det är skandal att ingen rikssvensk forskare brytt sig om denna viktiga handskrift. Den borde publicerats i utdrag i Sverige — den berättar mer om de första utvandrarnas liv än något annat verk som föreligger i skrift eller tryck. Det är mycket sagt, men jag står för det." Moberg har suttit fyra veckor över handskriften i St. Paul, och ur dess nära 5.000 sidor fick han "flera fakta om de första emigranternas tillvaro än jag kunde ha fått i någon annan skrift".

*

HJALMAR BERGMAN var född den 19 september 1883. Det är redan 15 år sedan han dog och avrit att tänka sig att han inte skulle ha varit mer än 65 om han levat. All Världens Berättare har i sitt september-nummer kommit i hag jubileet: där finns en introduktion till Hjalmar Bergman av Erik Hj. Linder, omnobligt skriven av den mycket hemmastadde för den alls inte hemmastadde, och en av Bergmans enaktare från ungdomsåren, "I Italien", en sorts mildare förstudie till "Amourer", som inte många torde ha läst. Där finns också en knippa citat ur de recensioner som Hjalmar Bergman under årens lopp fick att studera, och de berättar redaktörens uppfattning att författarna förstört Bergman bättre än yrkesrecensenterna. Ett av de mest värdefulla bidragen från den senare gruppen är signerat Oscar Wieselgren: "Att ett arbete som Hjalmar Bergmans 'Komedier i Bergslagen' blev nyvild lagt göres till föremål för omnämnande beror endast därpå att det är en kritikers osvuvildiga pälkt att offentligen protestera mot att dylikt under skydd av ett ansett förlags namn sändes ut i marknaden och passerar under riktiken litteratur. Hela denna bok är nämligen endast och allenast en vävnad av osmakligheter, delvis av den vämpligaste skildringar, som fullständigt saknta varje konstnärligt berättigande. — — — Ur litterär synpunkt är hans arbete utan värde. Det är därför tillräckligt att i korthet fastslå att det står alldeles utanför den verkliga litteraturen."

*

APROPA MINNESDAGAR så blir det den första oktober nästa år hundra år sedan *Anne-Charlotte Leffler* föddes. Att det i anledning därav skall bli någon ivrigare klockringning är väl inte troligt, om inte annat för Strindbergsjubileets skull. Emellertid skall det på hundraårsdagen komma ett novellurval, omfattande "En bal i societeten", "Mostor Malvina" och några till. Redigering och inledning av *Per Erik Wahlund*.

*

ETT OVANLIGT PITTORESKT fynd har *Paul-Mohn* bunnit redovisa mellan sina diplomatiska uppdrag. En vårdag 1942 kom han in på Hôtel Drouot, den stora auktionskammaren i Paris. I en bokstad fastnade han för en bok som var mindre och snyggare än de omgivande fullanterna och fann att det var en almanack för 1833, tryckt hos Norstedts. Den innehöll 112 sidor dagboksanteckningar, på franska, som, efterforskningar visade vara förda av en cirka 30-årig teolog. Auguste-Frédéric Macler, informator för en ung Adelsvärd, inkvarterad i det Gejerska hemmet i Uppsala. Dagboken ger en god inblick i det dagliga livet i hemmet och många detaljer om umgänget, vilka Mohn i sin uppsats — i senaste numret av Ord och Bild — sammanställer med trycka och otrycka partier ur Malla Silfverstolpes memoarer.

T. J—n

Sveriges pomologiska förenings fruktodlardagar i Gränna avslutades på söndagen. Ombudsman Alf Lidström, Stockholm, talade om hägonens roll inom fruktodlingen. Stadsfiskalen gjorde i de stora fruktodlingarna på strandsluttningarna mot Vättern, vid Edeskvarn, Vättakulle och Gisebo. Konferensen avslutades av förbundsordföranden, byrådirektör Nils Sonesson, vid luncheen i Jönköping. (TT, Gränna.)

Nummer 5 av utsikt

innehåller poesi av

15:0-talskalden Maurice Scève (i en essay av Bengt Holmqvist) samt

1949-talskalderna Stig Sjödin, Osten Sjöstrand och Magda Lagerman

och dessutom artiklar från Norge, Danmark och Amerika, novell av en debuterande författarinna, konstnärliga bidrag m. m.

75 öre

BONNIERS

Vi tvekar inte att påstå att ALBERT CAMUS

PESTEN

är den mest uppmärksammade romanen i världen just nu

Några röster:

ARTHUR KOESTLER:

I Frankrike är de tre betydelsefullaste författarna Malraux, Sartre och Camus. Av dessa är Camus den störste. Hans nya verk är nästan ett mästerverk, en klassiker.

STEPHEN SPENDER:

Han skriver i samma tradition som Rolland och Gide, som representerar en för hela världen gemensam civilisation.

ANDRÉ GIDE:

Av alla våra yngre för fattare är det Camus som väckt våra djärvaste förhoppningar.

V. S. PRITCHETT:

Pesten, som är frukten av ett egenartat kärlekskap mellan Defoe och Kafka, kommer enligt min mening antagligen att få ett överväldigande inflytande på konsten att skriva romaner.

10:30, inb 13:85

PANACHE SERIEN

BONNIERS

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.